

Arrest

nr. 157 727 van 4 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 3 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 22 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 september 2015.

Gelet op de beschikking van 21 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VERKEYN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreffen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 april 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar middelen voert de verzoekende partij de schending aan van artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33.1 van de Conventie van Genève betreffende het statuut van vluchteling van 28 juli 1951, artikel 3 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984 en de artikelen 7 en 15 van de *“Europese Terugkeerrichtlijn 2008/15/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven”*.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking van 8 september 2015 de grond werd meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. Op 14 september 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt te worden gehoord, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst te worden gehoord. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening worden gehouden.

2.5. Ter terechtzitting van 19 oktober 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 8 september 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“De verzoekende partij stelt dat ze nog belang bij haar beroep heeft daar haar gezinsleven niet betwist wordt. De voorzitter wijst erop dat het belang bij het beroep tegen het inreisverbod niet in vraag wordt gesteld. De verzoekende partij meent dat het inreisverbod een standaardmotivering bevat en dat er geen individueel onderzoek gebeurd is, terwijl er rechtspraak bestaat die zegt dat de verwerende partij de aangevoerde individuele omstandigheden ambtshalve dient te onderzoeken. De verzoekende partij geeft aan dat een nieuwe aanvraag voor een visum gezinshereniging werd geweigerd omwille van het van kracht zijnde inreisverbod. Gevraagd of om de opheffing van het inreisverbod werd verzocht, stelt de advocaat van de verzoekende partij dat zij hierover overlegt met haar cliënt, maar dat nog geen verzoek werd ingediend.”*

2.6. Vooreerst wijst de Raad erop dat, opdat de verzoekende partij een belang zouden hebben bij de vordering, het niet volstaat dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet de verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren. Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het rechtstreekse karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Ter terechtzitting meent de verzoekende partij dat ze nog belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing, daar haar gezinsleven niet wordt betwist. In dit verband wijst de Raad erop

dat de verzoekende partij ter terechtzitting nalaat uiteen te zetten met wie ze een gezinsleven leidt. Ook geeft ze niet aan ten aanzien van wie ze een visum gezinshereniging gevraagd heeft. Het komt wel toe aan de verzoekende partij die zich op haar gezinsleven beroept, aan te tonen dat ze een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De Raad wijst erop dat uit het verzoekschrift blijkt dat op 1 april 2011 de rechtbank van eerste aanleg te Brussel de echtscheiding tussen de verzoekende partij en haar Belgische echtgenoot heeft uitgesproken. Ook legt de verzoekende partij geen bewijzen neer dat ze zich achteraf nog met haar echtgenoot heeft verzoend, en een gezinsleven met hem leidt. In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat ze een gezinsleven met haar broer leidt wijst de Raad erop dat ze hiervan geen enkel begin van bewijs bijbrengt. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broer en zus. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid, de afhankelijkheid, de reële banden tussen broer en zus. Dergelijke elementen zijn niet voorhanden. Bijgevolg maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat ze een gezinsleven met haar broer leidt. Met haar pleidooi ter terechtzitting weerlegt de verzoekende partij de ambtshalve aangevoerde exceptie van gebrek aan belang ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten in de beschikking van 8 september 2015 niet.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat het inreisverbod een standaardmotivering bevat, wijst de Raad erop dat ze voormeld middel niet in haar verzoekschrift heeft uiteengezet. Derhalve geeft de verzoekende partij ter terechtzitting een nieuwe wending aan haar middel. *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat zij dit middel niet kon ontwikkelen in haar inleidend verzoekschrift. Het ter terechtzitting van 19 oktober 2015 nieuw ontwikkelde middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve wordt enkel rekening gehouden met de middelen zoals deze ontwikkeld werden in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706). Ten overvloede wordt tevens opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

Waar de verzoekende partij stelt dat er geen individueel onderzoek gebeurd is, wijst de Raad erop dat in de beschikking van 8 september 2015 wordt uiteengezet dat *“Waar de verzoekende partij nog aangeeft dat geen rekening werd gehouden met alle relevante gegevens van de zaak, [...] de Raad op[merkt] dat de verzoekende partij volledig in gebreke blijft aan te geven met elke elementen die haar zaak kenmerken geen rekening werd gehouden.”* Vervolgens wordt in de beschikking ingegaan op de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. In zoverre de verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met haar hangend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wijst de Raad erop dat hij op 24 februari 2015 bij arrest met nummer 139 251 het beroep tegen voormelde beslissing heeft verworpen op grond van artikel 39/59, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet daar de verzoekende partij noch verschenen noch vertegenwoordigd was op de zitting.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat haar geen visum gezinshereniging wordt uitgereikt, daar ze onder de toepassing van een inreisverbod valt wijst de Raad erop dat voormeld betoog evenmin tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Vooreerst dient de Raad de regelmatigheid van een bestuurshandeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. *In casu* dateert voormeld gegeven van na het nemen van de bestreden beslissing. Voorts voorziet de artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet in een specifieke procedure om een inreisverbod te doen opheffen of schorsen:

“§ 1 De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland.”

Bijgevolg dient er met betrekking tot het betoog ter terechtzitting te worden geconcludeerd dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 8 september 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar de beschikking van 8 september 2015 is het beroep onontvankelijk met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten en ongegrond met betrekking tot de beslissing waarbij een inreisverbod opgelegd wordt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS